LINIA TERMINALĂ

MIHAIL PUHOV

Dvinski a aflat cine va fi însoţitorul lui în drumul spre Europa cu trei zile înainte de zbor, cînd şeful i-a spus:

— N-ai să te plictiseşti. O să zbori cu un computer.

— Cu cine? – s-a mirat Dvinski.

— Cu un computer. Pe Europa avem nevoie nu numai de specialişti. Computerul cu care o să zbori este mai deosebit. Ultimul răcnet. Şi cu prilejul ăsta îl vor mai verifica încă o dată. Dar o să vezi şi singur...

În cele trei zile rămase, Dvinski nu s-a mai gîndit la cele discutate. Nastea îi ocupase tot timpul liber în aceste zile. Seara, în ajunul zborului, i-a spus:

— De-acum înainte, timp de două săptămîni, am să mă gîndesc numai la tine şi nimeni n-o să mă deranjeze.

— Da’ ce, zbori singur?

— Fără a-l socoti pe computer.

— Săracu’ de tine. Robotii sînt buni dar insensibili. O să-ţi fie urît, nu-i aşa?

— Nu, n-a fost de acord Dvinski. Vei fi tu cu mine.

Dimineaţa el era deja pe cosmodrom. Europa este nu numai o parte a lumii, este de asemenea, unul din sateliţii lui Jupiter, acolo unde se afla filiala Institutului.

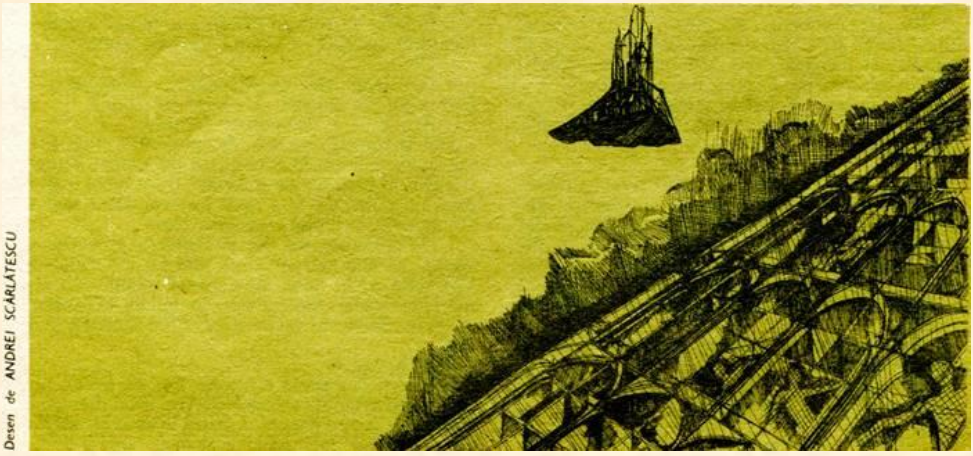

Desen de ANDREI SCÂRLĂTESCU

Cursa caravanei de tracţiune mică era fixată pentru Jupiter o dată pe an: o jumătate de an, dus, iar cealaltă jumătate, întors. În afară de cursa obişnuită se mai putea folosi şi expresul: volum comprimat, confort lipsă şi cheltuieli energetice enorme. Dar uneori aşteptarea putea deveni mult mai scumpă.

Astrogara. Graniţa dintre pămînt şi cer. Două grupuri: cei ce zboară şi cei care conduc. Nastea nu era printre ei, aşa cum se înţeleseseră. Era destul de trist pentru cei conduşi dar şi mai trist era pentru ceilalţi... chiar dacă despărţirea era temporară.

Lîngă trapa deschisă, Dvinski şi-a luat rămas bun de la cei care l-au condus. A ascultat încă o dată ultimele instrucţiuni, cum trebuia să procedeze la decolare, dar mai ales la aterizare. Apoi a urcat scara, a intrat în cabină şi s-a aşezat în fotoliu în faţa tabloului de comandă. Apoi canaturile s-au cuplat, izolîndu-l pe Dvinski de lumea exterioară.

— Bună ziua, s-a auzit o voce. Dvinski Vladimir Sergheevici nu-i aşa?

Vocea suna monoton, inexpresiv, ca la un automat obişnuit. Dar ultimele cuvinte parcă erau altfel. „Nu-i aşa?”. Nastea întotdeauna le spunea aşa. Formidabil. Îţi iei rămas bun de la o femeie şi pleci însoţit de o maşină care-ţi spune aceleaşi cuvinte pe care ţi le-a spus femeia la despărţire. Sens filozofic: maşina este legată de viitor cu ajutorul programului, omul este legat de trecut cu ajutorul memoriei. Despărţirea de un om este analoagă întîlnirii cu maşina. Oare de aceea cuvintele sînt identice? E un nonsens!

— Bună ziua, a răspuns Dvinski.

— Acum pregătiţi-vă – a zis vocea. În curînd se dă startul. Dumneavoastră nu vă e frică de singurătate?

— Nu.

— E-n regulă. Sînt lucruri pe care mai întîi trebuie să le trăieşti. Ei bine, timp de două săptămîni am să fiu pentru dumneavoastră totul. Şi pilot şi interlocutor. În plus de asta, am să am grijă de dumneavoastră. Ca o mamă. Sau ca o prietenă. Aveţi o prietenă, nu-i aşa?

— Logodnică.

— Vedeţi, Volodea, că pot să ghicesc. Îmi permiteţi să vă spun aşa? Aveţi treizeci de ani, iar eu sînt puţin mai în vîrstă. Deci, sîntem aproape de un leat. Vă place propunerea?

— Normal. Da’n ce sens sîntem de un leat?

— Asta este o istorie lungă – a zis „rece” computerul. Dar mai avem două săptămîni. Logodnica dumneavoastră nu e aici, aşa că n-are cine să aibă grijă de dumneavoastră. În afară de mine. Deci, puneţi-vă centurile. Vom decola. Puteţi fuma, deşi este interzis. Pe mine fumul nu mă deran-

jează, iar dacă va fi vreun incendiu o să-l stingem.

— Nu fumez.

— Păi, asta-i minunat, s-a „bucurat” computerul. Fumul nu-mi face rău, dar miroase urît. Iar ca să stingem un incendiu, nu-i aşa, nu-i prea plăcut!

— Într-adevăr, nu e prea mare bucurie.

— Sînteţi deştept, Volodea. Înţelegeţi totul. Asta-i bine. Nu v-aţi prins centurile... Minunat. Atunci, să decolăm.

Suprasarcinile nu erau prea mari şi nu i-a deranjat comoditatea. În asta şi consta frumuseţea startului de pe orbită, suprasolicitările fiind slabe, dar prelungite, spre deosebire de starturile de pe Pămînt, unde totul este invers. Un impuls uşor a comunicat că blocul de mărire a vitezei s-a separat şi schimbîndu-şi traiectoria, s-a reîntors la baza de recepţie.

— Acceleratorul s-a separat. Pregătiţi-vă pentru imponderabilitate.

— Sînt gata.

— Bun. Cum o suportaţi?

— Nu-i rău.

— Perfect, a zis computerul. Am citit că multora le e frică. Eu n-am acest sentiment. Apropo, cum vă place expresia „cercetător de simţuri”. De fapt, nu numai eu, ci fiecare dintre noi este un astfel de cercetător.

Parcă cineva tot încerca să scoată fotoliul de sub Dvinski. Avea sentimentul că o să cadă pe jos, dar căderea s-a prelungit, şi lui Dvinski i-a trecut prin minte că fotoliul stă pe loc şi că el este legat de fotoliu. Dar nimic nu cădea de nicăieri. Imponderabilitatea.

— Probabil că e amuzant – a zis computerul. V-am citit eu. Aţi avut sentimentul că s-ar trage fotoliul de sub dumneavoastră. Dar asta se termină repede dacă eşti antrenat.

La timpul său, Dvinski se antrenase destul. A apăsat butonul de pe braţul fotoliului. Curelele au dispărut şerpuind. S-a cramponat de fotoliu ca să nu alunece. Era puţin cam neobişnuit.

— Nici un pic de confort. Regret, dar e prea devreme să luăm masa. Ce vreţi să beţi! Avem ceai, cafea, diferite sucuri.

— Aş prefera o cafea, a zis Dvinski.

— Corect. Cînd eram om şi eu preferam cafeaua.

Era a doua zi a zborului. Dvinski, care pînă adineauri vorbise cu computerul, căuta acum să evite discuţiile. Ultima frază îl dezarmase. „Cînd eram om”. Era o glumă a constructorilor? Nu. Era ceva sinistru în cuvintele computerului şi Dvinski parcă a simţit cum adie un vînt rece dintr-un trecut

străin, ascuns. „Cînd eram om...”.

Spre seară, computerul a spus:

— Degeaba vă jenaţi. Să nu credeţi că mă puteţi jigni. Să n-aveţi impresia că îmi pare rău de ceva. Toţi cred că am avut numai de pierdut, că am pierdut ceva măreţ. Şi în schimb am căpătat puţin. E invers. N-am pierdut aproape nimic şi am cîştigat foarte mult. Creierul este purificat de emoţii, iar gîndirea curată este lipsită de patimile care înjosesc omul. Puteţi să mă întrebaţi şi vă voi răspunde la întrebările dumneavoastră.

El a amuţit. Dvinski tăcea şi el. Şi dintr-o dată a înţeles. Tovarăşul lui de drum era un ciborg – un organism cibernetic, omul contopit cu maşina. Astfel de creaturi se perindau deja de-o sută de ani prin paginile romanelor dar Dvinski nu auzise că ei existau şi în realitate.

— În fond eu sînt un ciborg – a continuat interlocutorul nevăzut. Cuvîntul vă este cunoscut?

— Da.

— Dar n-aţi ştiut că accentul se pune pe „i”. Sînt sigur că puneaţi accentul pe „borg”.

— Aşa e, a recunoscut Dvinski.

Iată şi tragedia umană. Acum pentru el un singur lucru mai era important: să pui corect accentul. Dar în fond, de ce tragedie? Dacă omul a ales asta, nu putea s-o facă decît benevol. Doar singur recunoaşte că-i place situaţia asta.

— De la Europa mă duc pe Jupiter, a continuat vocea. Vă daţi seama? Oare asta nu e o minune? Voi lucra acolo unde erau numai roboţi. Sub atmosfera veşnic clocotitoare, în fundul oceanelor de gaze. Singur în vecii vecilor. Este minunat, nu-i aşa?

Dvinski tăcea.

— Pentru dumneata e totuna. Ori eu, ori un robot. Aveţi dreptate într-un fel. Toţi aveţi dreptate. Numai să nu credeţi că eu visam la asta, că am făcut-o benevol. Mai avem încă mult timp şi dumneavoastră o să aflaţi totul dacă o să vreţi să mă ascultaţi.

— Moartea este singurătatea. Dumneavoastră n-aţi simţit niciodată moartea. Niciodată. N-aţi simţit cum încetineşte şi se opreşte timpul. În această stare – trece o veşnicie. Mai mult decît în toată viaţa precedentă. Dar oare vă interesează asta? Sau mă străduiesc de pomană?

— Să zicem că mă interesează, a îngăduit Dvinski. Doar aproape nimeni nu a mai simţit asta. Mai precis, n-a avut cine să povestească despre asta.

— Este un colaps al timpului, a zis ciborgul. Dumneavoastră şi restul vă

aflaţi în diferite şiruri ale timpului. În timpul subiectiv moartea nu există căci de partea cealaltă a ei conştiinţa nu mai există, în timp ce alături lumea „galopează”. Reală este numai moartea străină, cea proprie neexistînd pentru individ.

— Este o teorie comodă – a zis Dvinski. Cred că foarte mulţi vor fi de acord cu ea, daca o povestiţi tuturor. Este foarte plăcut să te simţi nemuritor, cu toate că eşti în timpul propriu.

— Eh! Nemurirea în lumea asta îngheţată nu este chiar o plăcere. Dacă aş fi ştiut mai devreme asta, n-aş mai fi fost aici. Într-adevăr, alegerea mea părea mai bună decît am crezut. Acum, după cum vedeţi, am înţeles o mulţime de lucruri în plus. Nici nu vă daţi seama cît de puternic este acest instrument – creierul meu de azi. Dealtfel, posibilităţile imaginaţiei omului sînt limitate.

— Dar ale dumneavoastră?

— Eu sînt altceva. Tot ce v-am spus acum... De fapt, eu n-am simţit toate astea. Totul s-a petrecut mai liniştit. Un accident, eram fără cunoştinţă, iar pe urmă, direct pe masa de operaţie unde mi se sugerează alegerea sau... sau. Bineînţeles că nu mi-au sugerat moartea, dar... Viaţa unui schilod, nu ştiu de ce, dar m-a înspăimîntat întotdeauna. Şi atunci m-am hotărît să nu mai fie nimic, am crezut că e mai bine fără nici un fel de înveliş. Cu puţin înainte de asta divorţasem. Sub influenţa fostei soţii, probabil că s-a născut această idee. „Tu – spunea ea – eşti bun, dar nesimţit. Parcă eşti un robot. Tu ai putea să fii numai un computer”.

— N-am putut să ne aranjăm viaţa, povestea ciborgul. Eram căsătoriţi de cinci ani. Am iubit-o, dar eram prea gelos. Acum înţeleg că eram prea gelos, dar pe atunci mi se părea că era ea prea uşuratică.

— Ţi se părea?

— Bineînţeles, a zis ciborgul. Era foarte frumoasă, deşteaptă. Natural că avea succes. Dar cîteodată îmi venea aşa ca din senin. Pe scurt, eram gata să omor pe oricine îndrăznea măcar să se apropie de ea. Gelozia este un lucru groaznic. Apare pe dinăuntru o nelinişte ca un gol, iar pe urmă acest gol se umple cu ceva negru, din adîncurile fiinţei. Devii complet alt om, şi săvîrşeşti nişte fapte de care mai tîrziu îţi pare rău. Şi încă cum! Dar tu singur distrugi totul. Treptat, viaţa împreună devine de nesuportat şi nu mai rămîne decît o singură ieşire.

— La ce vă referiţi?

— Divorţul. Se-nţelege că această hotărîre nu era uşoară pentru noi amîndoi. Eu am suferit groaznic, şi ea, după cum mă gîndesc, la fel. Dar

numai după cîteva zile, imaginaţi-vă: mergeam undeva cu treburi, iar ea stătea pe trotuar. Şi nu era singură. Stătea cu un individ şi amîndoi rîdeau. Şi uite-aici, iar m-a apucat. M-am repezit undeva în afara oraşului şi pe urmă nu mai ştiu. M-am trezit pe masa de operaţie...

Ciborgul a tăcut un pic şi pe urmă a continuat:

— Da, gelozia este un lucru sălbatic. Acum înţeleg multe. Dacă ar fi în puterile mele să readuc timpurile acelea, totul ar fi altfel. Nu e permis să priveşti femeia ca pe o avere. De o sută de ori m-am jurat că n-o să se mai repete, dar totul se repeta.

— Sînteţi sigur că aţi iubit-o cu adevărat? a întrebat Dvinski după o scurtă tăcere.

— Absolut. Sînt sigur că şi ea m-a iubit.. Doar este şi ea un om. Bineînţeles că m-a iubit. În felul ei. Ea aproape că nu vorbea despre asta, dar sînt lucruri pe care le ştii şi singur. Nu-i aşa?

— Probabil.

De la vremea startului trecuse o săptămînă. Plin de discuţiile purtate cu ciborgul timpul trecuse pe neobservate. Expresul trecea prin centura de asteroizi, socotită dintotdeauna ca o zonă foarte periculoasă. În comparaţie cu celelalte regiuni ale sistemului solar, aici probabilitatea ciocnirii devenea de 1 000 de ori mai mare, dar tot rămînea neînsemnată.

— Pot să-mi fac singur o cafea? a întrebat Dvinski.

— Nu vă place metoda mea?

— Îmi place. Dar eu n-am făcut niciodată cafea în condiţii de imponderabilitate. Şi am impresia că dumneavoastră o faceţi exact cum o face cineva de pe Pămînt. Probabil că dacă am s-o fac singur, pe urmă cafeaua făcută de dumneavoastră o să-mi placă şi mai mult.

— Faceţi-o, a acceptat ciborgul. Deşi asta nu este regulamentar. Sîntem în centura de asteroizi şi pasagerii trebuie să stea pe loc. Pot fi accelerări, şocuri. Expresul se va feri de meteoriţi şi dumneavoastră s-ar putea să vă loviţi cu capul de ceva. Da' ce ne pasă nouă de reguli. Doar nu puteţi zace

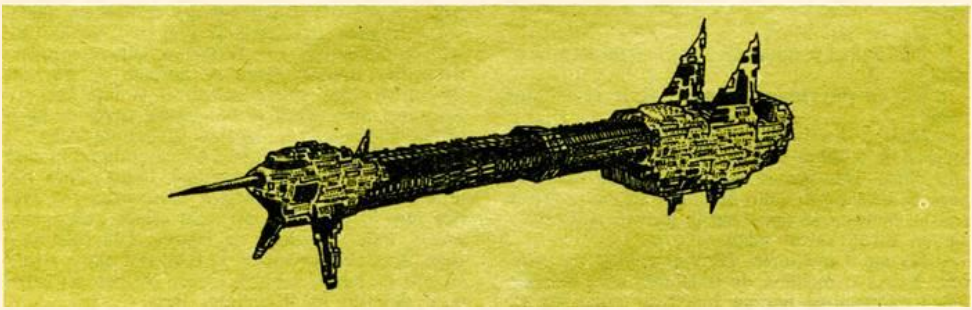

patruzeci de ore neîntrerupt în fotoliu.

Dvinski cotrobăia lîngă automatul de bucătărie. În principiu expresul avea o capacitate de cinci oameni. Dar acum patru fotolii erau strînse şi se făcuse destul loc. Automatul era amplasat în spate la dreapta fotoliului lui Dvinski. Alături de automat era hubloul. După geamul transparent începea vidul încărcat de negreala cerului, presărată cu stele mărunte aşa cum e cafeaua amestecată cu zahăr înainte de a o pune pe foc.

— Cum o fac în condiţii de imponderabilitate? Foarte simplu, Nastenka. Este un lucru elementar, iubito. Întîi apa se magnetizează puţin sau se electrizează. Ibricul se electrizează şi el. Sau se magnetizează. Apoi ibricul nu mai este ibric, ci o capcană magnetică. O ceaşcă magnetică. Şi acum o să bem o cafea turcească din ceşti magnetice...

Ibricul a sărit din mîinile lui Dvinski care a fost proiectat înainte lîngă hublou. Plonjase cu capul spre tabloul de comandă, dar nu l-a lovit. Parcă cineva îl oprise, îl pusese pe picioare şi pe urmă îl aruncase în fotoliu. Şi cu asta neplăcerile s-au terminat.

Dvinski s-a uitat prin cabină. Puţină cafea, două ceşcuţe mici. Cabina era încă destul de murdărită. Acum el se tîra pe jos cu o cîrpă în mînă, ştergînd petele de cafea. Ciborgul îl ajuta.

— Trebuie să fie două băltoace în colţ. Perfect... Şi ceva mai la dreapta.

— Exact, a confirmat Dvinski, ştergînd petele cu cîrpa. Cum le găsiţi? Aveţi ochi în interiorul cabinei?

— Nu, a zis ciborgul. Ochii mei privesc în Univers. Eu însă mai posed şi senzori inerţiali.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră reacţionaţi la deplasarea centrelor de masă.

— Natural.

— Chiar la deplasarea provocată de cafeaua vărsată?

— De ce nu?

— Păi, atunci e necesară o exactitate extraordinară.

— Dar ce ştiţi dumneavoastră despre exactitatea mea?

— Nimic, a recunoscut Dvinski în timp ce mai localiza şi a doua pată într-un colţ. Nu, nu. Nu ştiu nimic. Dar fiecare face comparaţie cu el însuşi. Şi încă ceva. Cum aţi reuşit să manevraţi în aşa fel încît eu să nimeresc în fotoliu? Am impresia că mi-aţi salvat viaţa.

— Nu merit mulţumiri. Ne-a ameninţat un meteorit. Există o mulţime de traiectorii care îndepărtează expresul de pericol. Infinit de multe. Ce rămîne de făcut? Să alegi un drum care este optim pe un parametru dat. De exemplu, pe dimensiunea unei acceleraţii.

— Dar aceasta este o problemă iterativă foarte complexă, a exclamat Dvinski. Ea trebuie rezolvată practic instantaneu! Dar oare e posibil?

— De ce nu? Dacă rezolvarea este posibilă, procesul găsirii ei se reduce la o simplă traducere. Curată lingvistică. Dumneavoastră traduceţi problema din limba condiţiei iniţiale în limba rezolvării. Normal că fiecare traduce cu viteze diferite.

— Şi dumneavoastră o faceţi mai repede decît toţi?

— Nu, a zis ciborgul. Conform anchetei eu ştiu cele două limbi la perfecţie. Eu n-am nevoie să traduc. Cînd problema este pusă imediat cunosc şi rezolvarea.

— Cuvintele le-am înţeles, a zis Dvinski. Deci faceţi lucrurile astea instinctiv, ca şi cum eu aş trece strada. Mi-e clară şi esenţa. Dar de ce n-am nimerit în fotoliu cu picioarele în sus? Dar probabil că şi asta este pentru dumneavoastră tot atît de simplu.

— Sigur că da. Eu pot să vă aranjez în orice poziţie faţă de cabină. Pot să vă aşez în fotoliu, să vă lipesc faţa de hublou, pot să vă pun mîna pe tabloul de comandă, pot să vă silesc să apăsaţi orice buton. Tabloul de comandă manuală este o ficţiune. Cînd nava este condusă de un robot, pilotul poate oricînd să preia conducerea. Numai că, în cazul nostru, o asemenea situaţie este posibilă numai în principiu. E adevărat că un semnal primit de la panou poate să întrerupă comenzile mele dar numai de mine depinde funcţionarea panoului.

— De ce e făcut aşa? a întrebat Dvinski şi iar a simţit într-o fracţiune de secundă cum îl trec fiori reci. De ce?

— Nimeni nu a prevăzut asta, a zis ciborgul. Toţi s-au gîndit că pilotul are posibilitatea să preia conducerea, însă practic nu e aşa. Şi e foarte bine. Omul este întotdeauna prizonierul emoţiilor. Pot să apară halucinaţii, poate să înnebunească, poate să-l cuprindă un val negru din adîncurile psihicului. Eu ştiu asta din experienţă. Se pot întîmpla multe cu un om.

— Dar cu dumneavoastră?

— Spre marele meu regret, a zis monoton ciborgul –, nimic.

Dvinski admiră priveliştea impresionantă a lui Jupiter. Şi Pămîntul mai emoţionează, dar ne-am obişnuit cu el. Jupiter era altceva. Nici un reportaj filmat n-ar fi în stare să transmită o asemenea imagine a planetei, aflată acum la un milion de kilometri.

Expresul se apropia de Europa. Viteza principală era scăzută. Chiar cea mai complicată manevră – frînarea gravitaţională prin trecerea lui Callysto şi Ganimede – se terminase. Acum expresul micşorînd treptat viteza se apropia de Europa. Discul ei pătat stătea spînzurat în faţa lor, era ceva mai

mare decît al Pămîntului văzut de pe o orbită staţionară, şi creştea văzînd cu ochii.

— N-aţi uitat cum trebuie să vă comportaţi cînd aterizăm? a întrebat ciborgul. După cîteva minute vom intra în atmosferă. Cînd viteza va scădea pînă la 1 000 km/oră, scot aripile. Adică, mai precis, întîi paraşutele de frînare. Întîi cele panglică, apoi cele obişnuite. În total sînt patru. Arată superb pe fondul cerului. Ca un buchet din patru flori, deşi eu aş fi preferat trei.

— De ce?

— Buchetele cu număr par de flori se pun numai pe morminte. Paraşutele îmi aduc aminte de faptul că eu... nu prea sînt viu.

Un timp au tăcut.

Europa devenise mai mare decît Jupiter, ca o cupă concavă ce ocupa jumătate de cer. Nu mai creştea, dar desenul petelor se mărea treptat.

— E timpul să ne luăm rămas bun, a zis ciborgul. Sper că discuţiile noastre n-au fost în zadar. Mi-a făcut plăcere, Volodea. Principalul este să ai grijă de logodnică. Să nu vă cuprindă gelozia. Bărbatul trebuie să ştie să ierte. Acum eu n-aş mai fi procedat ca-nainte. Aş vrea s-o iubeşti întotdeauna. Fie ca istoria mea tristă să nu se mai repete.

— Dar nici soţia dumneavoastră nu avea dreptate. Am impresia că-i plăcea să vă chinuie. Femeia trebuie să fie altfel, dacă iubeşte, bineînţeles.

— M-a iubit, a protestat ciborgul. Sînt lucruri pe care le cunoşti. Apropo, fiţi atent la peisaj. Stîncile Europei, astea nu-s oareşce Alpi de pe la noi! Şi cum trebuie să fie femeia după părerea dumneavoastră?

Cerul prin hublou se aprinsese într-un roşu tulburător. Expresul încingea aerul. Stîncile erau acolo jos, departe, sălbatice, încă neatinse de civilizaţie. Aruncau în toate părţile umbre lungi, înfricoşătoare. Expresul se apropia de linia terminală.

— Femeia trebuie să fie bună, a zis Dvinski. Ca Nastea mea.

— O cheamă Nastea?

— Da. Dar de ce mă întrebaţi?

— Aşa, a zis inexpresiv ciborgul. Într-adevăr, este o prostie. Probabil că e frumoasă.

— Foarte. Dar nu ştiu de ce, imaginea feţei ei alunecă şi nu pot s-o păstrez în memorie. Tot ce ţin minte clar este o aluniţă pe obraz.

— Aluniţă pe obraz?

— Da. Are o aluniţă pe obraz, mică lîngă ochiul stîng, dar îi stă bine. Numai numele ei de familie nu-mi place. Dar asta se aranjează. Nu-i aşa?

— Da’ ce nume de familie poartă? a întrebat ciborgul, ezitînd un pic.

— Numele? Dvinski i-a spus numele. Da' de ce mă întrebaţi?

Ciborgul n-a mai răspuns. Cîteva clipe a atîrnat liniştea. Şi dintr-o dată s-a rupt. În difuzoare au izbucnit fluierături, mieunări. Era vocea-radio a planetei Jupiter, transformată în sunet. Dar de ce ciborgul a dat drumul la radio fără să răspundă la întrebare?

Expresul s-a sprijinit brusc de ceva – asta însemna că ieşiseră paraşutele care micşorau restul de viteză.

Din nou imponderabilitate. Fără prevenire, fără invitaţia de a închide centurile. Suprafaţa satelitului a ţîşnit în sus, s-a întors, s-a răsturnat. Expresul cădea. Cerul a licărit o fracţiune de secundă în vidul încărcat de negru. Undeva departe a răsărit buchetul minunat colorat. Patru flori astrale: paraşutele.

— De ce nu scoateţi aripile?

Ciborgul tăcea. Sau răspunsul lui se înecase în zgomotul radioului.

— Ce s-a întîmplat? a urlat Dvinski. Satelitul se întorcea încet în hublouri. De jos. Din stînga. Din dreapta. De sus. Iar de jos. Expresul intrase în vrie.

— Ce s-a întîmplat?

Nici un răspuns.

Ce putea să se întîmple? „Din păcate nimic". În afara hublourilor, numai cer şi stînci. Stînci tot mai aproape şi cerul de asemenea mai aproape. Şi rîsul sinistru al radioului.

Dvinski s-a repezit la tabloul de comandă. Încă nu era prea tîrziu ca să pornească motorul, şi să scoată aripile. „S-a întîmplat ceva cu ciborgul, vedem noi pe urmă ce-a fost". Motorul s-a înviorat brusc. Nava s-a cabrat. Dvinski a zburat din fotoliu şi a plonjat în faţă. Apoi o apăsare, o apăsare şi mai puternică ce-i strivea faţa de hublou.

Suprasarcinile îl asurziseră. Dvinski nu putea să se mai mişte, dar încă era conştient. Erau fraze care explicau totul: „Roboţii sînt buni, dar nesimţiţi". „De o sută de ori m-am jurat că n-o să se mai repete", „Mă apuca

ceva”, „Sînt gata să omor pe fiecare...”, „Acum n-aş mai proceda aşa”, „Cu mine nu se întîmplă nimic”, „O cheamă Nastea”, „Şi care este numele de familie?”, „Şi are o aluniţă pe obraz, nu-i aşa?’.

Coincidenţă? O coincidenţă stupidă? Nu, nu! Nu se poate!

Dvinski era culcat şi simţea ceva ca o greutate de plumb cum îi apasă faţa de geamul transparent. Nu avea forţă să se mişte. Ceva plîngea în hohote în difuzoare.

Jos pietrele rînjeau.

Traducere: VALERIAN STOICESCU